

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחזקיהו נרדמה

חלק א

מור בנדק
שגיא בן-יוסף
אפי הלפרין
מיקי הראל
דני הרציאנו
שרון טופר
חגית כרמל
אביאל מעודד
אלי פוקס
אור שושני

גיליון 11
טבת ה'תשפ"ג
ינואר 2023

דבר העורכים

ביום החמישי לבריאה, נבראו חיות הים למיניהן. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים--יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם, שֶׁרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה; וְעוֹף יַעֲוֹפֵף עַל-הָאָרֶץ, עַל-פְּנֵי רִקְיעַ הַשָּׁמַיִם. כֹּא וַיִּבְרָא אֱלֹהִים, אֶת-הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים; וְאֵת כָּל-נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמֶשֶׂת אֲשֶׁר שֶׁרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם (בראשית א)

האם הלוויתן נכלל בקבוצת התנינים הגדולים שנבראו ביום החמישי? ומה מסופר עליו במקרא? בישעיהו, בתהילים ובספר איוב מוזכר הלוויתן. להלן אזכורו, בספרים לעיל. בַּיּוֹם הַהוּא יִפְקֹד יְהוָה בְּחַרְבוֹ הַקָּשָׁה וְהַגְּדוֹלָה וְהַחֲזָקָה עַל לְוִיָּתָן נָחַשׁ בָּרַח וְעַל לְוִיָּתָן נָחַשׁ עֶקְלָתוֹן וְהָרַג אֶת-הַתַּנִּין אֲשֶׁר בַּיָּם (ישעיהו כז א)

אִתָּה רִצְצָתָ רְאִשֵׁי לְוִיָּתָן תִּתְּנֶנּוּ מֵאֲכָל לֶעָם לְצִיִּים (תהילים, עד, יד)

כה זה, הים גדול-- ורחב ידים: שם-רמש, ואין מספר; חיות קטנות, עם-גדלות. כו שם, אניות יהלכון; לויתן, זה-יצרת לשחק-בו. (תהילים קד)

בספר איוב פרק מ, אנחנו קוראים - כה תמשך לויתן בחכה; ובחבל, תשקיע לשנו גם בתלמוד הבבלי נמצא אזכור לחכה וללויתן: אם בארזים נפלה שלהבת – מה יעשו איזובי קיר? לויתן בחכה הועלה – מה יעשו דגי רקק?

ובחזרה למקרא - יונה והדג הגדול. יש המזהים את הדג הגדול שבלע את יונה עם הלוויתן. וַיִּמַן יְהוָה דָּג גָּדוֹל לְבָלַע אֶת-יוֹנָה וַיְהִי יוֹנָה בְּמַעֵי הַדָּג שְׁלֹשָׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה לַיְלוֹת (יונה ב, א)

מהכתוב בוויקיפדיה אנחנו למדים שהלוויתן הוא "שמה של מפלצת מים מיתית, ...מתוארת כיצור מפלצתי בדמות דרקון, תנין עצום או כנחשים אימתני...". חיה ימית ענקית זאת מופיעה באומנות לסוגיה ונזכיר יצירות אחדות: בציור ובחריטה, ויליאם בלייק Behemoth and Leviathan, מיכאל סגן כהן, הלוויתן. בספרות - מלוויל, מוביק דיק, ובקולנוע ביצירות אחדות כמו למשל: לרכב על לוויתן.

בגיליון זה שהוא הראשון משני גיליונות המוקדשים לדמותו של הלוויתן, ניתן לכם את הבמה לספר לנו על הלוויתן בשירים, בסיפורים ובמחזות ששלחתם.

קריאה מהנה,
עדנה אפק ואלירן דיין

שימו לב:

הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהת העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.

בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,

לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת

ולא יהיו ליצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.

אפי הלפרין
טעם גן עדן (פיוט להושענא רבה)

בְּרֵאשִׁית, בְּרָא אֱלֹהֵי לְוִיָּתָן
וְשָׂאָר חַיֹּת יַחֲדָיוֹת בְּטֶהֱרָתָן

וּבְאַחֲרֵית קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יַעֲמִתָּן:
קִנְיָגִיא דְשׁוֹר הֵבֵר מוֹל לְוִיָּתָן!

אֲשָׂא תְּפִלָּה שְׂאָף אָנוּכִי- הַפִּיטָן,
אֲזָכָה לִישֵׁב אֲז בְּסַכַּת הַלְוִיָּתָן

וּבְצִוְתָא עִם צְדִיקִים שָׁם- בְּבִסְתָן,
אֲסַעַד לְבִי גַם בְּבִשְׂרוֹ שֶׁל לְוִיָּתָן.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריק
נרצח

גיליון 11
טבת ה'תשפ"ג
ינואר 2023

חלק א
הלויתן

שרון טופר
בִּטּוֹן לְוֵיתָנוֹ (לסבא משה)

מָה הַחֲזִיק אוֹתְךָ
בְּגִיהוֹנוֹם,
בְּעֶרְבַת חֲצוּבוֹת בְּקֶרֶח,
בְּחֶשֶׁךְ וּתְהוֹם
כְּשֶׁאֶפְלוּ אוֹר הָיָה חֶשֶׁךְ,
אִיךָ חֲזַרְתָּ מִשָּׁם,
וּמִתִּי גְלִיתָ שֶׁהֵם לֹא?

שגיא בן-יוסף מראה הליתן

וְיִהְיֶה בְּמַעְמָקֵי הַמַּצּוּלוֹת וְהִרְאָהוּ בְּמַלּוֹא הַדָּרוֹ
זִיווּ מְאִיר כְּאֵבֶן הַטּוֹבָה,
וְרִיחוֹ כְּרִיחַ הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר בְּרָכוּ הָאֱלוֹקִים.
גִּדְלוּ כְּגֹדֶל הַר אֵיתָן, צְבָעֵיו הָעֲזִים כְּצְבָעֵי עֵצֵי הַיַּעַר בְּשַׁעַת חוֹרֶף.
לוֹיֹתָן לוֹיֹתָן, הַלְוֹאִי וְרִאִיתִיךָ לַעֲד, מְרֹאֶה כְּזֶה יָפָה, מְרֹאֶה כְּזֶה מְלָבָב.
תֵּן לִי מִיּוֹפְיִיךָ, תֵּן לִי מִהוֹדְךָ וְהַדָּרְךָ,
תֵּן לִי מֵעַט מִן בְּשָׂרְךָ.

ד"ר אביאל מעודד "לוויתן זה יצרת לשחק בו"

מעבר לכל מה שעשיתי עד כה, הרחק מצויר דמיון מחשבותיי, מחוץ לגבול הבריאה המוכרת – מצאתי עצמי אצלו דבוק בנביעה עצמה. ניסיתי לנוע קדימה לעומק האדם עצמו שהכרתי, ולא היה לי השגה ואחיזה במשהו מגופי, שהיה ואיננו בתוך כל כולו ממש.

אך את קול הלוויתן שמעתי, מצחקק ומשחק ומנתר בזרמי המים העליונים שנזלו משם לכל אשר אפנה בעיניי. היה זה לוויתן ארוך שהשתרך מעבר לגבולות הזמן, גדול מעבר לכל ממד-תפיסה, פורץ מעבר לכל החושים ומפרקם. לוויתן שלא ראיתי תחילתו ולא סופו, ואת כל תנועתו מסביב חשתי בגלים העצומים שהיכו בעולמות כולם, וברסיסי הטל שירדו מקצף המים שהתיז מלמעלה.

"מה לך כאן?" שאלתי. "ומה תמצא לך למשחק?"
קולו הרועם והמצחקק לחש בתוך כל עצמותיי וכמעט ושחק אותן בדיבורו.

"אני נע כאן – בגבול שקבע מי שאמר 'והיה העולם', וגבול זה הוא לי למשחק."

"ומה משחק תמצא לך?" שאלתי מפירורי אבק רוחי.

"כל העולם כולו נסוב על סנפירי האחד, ואני מקיף את כל גבולו של העולם שישנו ושעדיין איננו."

"עד מתי?" שאלתי.

"עד שְׁדִי!" הכריז וצחק.

הבטתי כיצד הוא משחק באותו הגבול ונע בו, בין האיננו לבין מה שיצא ממנו, אל תוך העולם המוקף. ראיתי איך מתוך תנועתו והקפתו נכנס מה שלא היה קודם אל תוך הישנו, ומיד נעלם בתוך העולם מחכה למציאתו, כי כבר מצוי היה בו ללא תפיסה, ולא יכולתי לאחוז בו ולהשיגו ולספרו.

ראיתי את מה שישנו באותו לוויתן אך נעלם ממני, ונוצרה בי תשוקה וחשק ואהבה, ומתוך כך נתעוררה אותה מהות גם בי, ורוח החיה נתאוותה בי מתוך עצמה, מתוך מה שבתוכה, כי היה בה, בבהמה שבי, בחיה עצמה, במהותה, ועדיין לא בי ממש, ולכן נותרתי בלי מה שיכולתי לחשב ממנו ספר ומספר וסיפור.

לפתע פתאום ראיתי כיצד התהפך הלוויתן ונעמד על סנפירו, וכל דבר ודבר שהיה כבר בו, במהותו, נתלבש והתהפך בי, כתמונת ראי אליו, מתוך המה שבי, בבהמה שבי, וקיבל אחיזה מתוך הסיפור שמצא בסנפירו, ונמנה ונגמר ונספר מתוך כך לדבר בו. ואחזתי בו, בסנפיר הזה, ותפסתי בו במהותי ממש, והוצאתי את המה שבי שהיה בבהמה שבי, לכדי מהות ודבר מה שאוכל לספרו, כי כבר היה בי. וחשתי כיצד הלוויתן סב את ראשי ומקיפו, וככל אשר שמתי לב לתנועתו, כך מצאתי חן בעיניו ובתוכי ניצתה מחשבה חדשה שלא הייתה קודם לכן. מחשבה שנתהוותה מהאינסוף עצמו, ונתגלמה בי בתוכי, כגולם קטן של חכמה, ונבעה ממני החוצה ונבנתה שלב אחרי שלב, סיפור אחר סיפור, ונבראה מתוכי מתוך אותה התנוצצות רגעית של טיפות מי הטל על סנפיר החיה.

ובניתי אותה והתבוננתי בעצמי, וניעורתי ליצירה בצל צלמי, וישבתי וכתבתי ועשיתי למעשייה חדשה שלא הייתה כי איננה, ונולדה ונמצאה וישנה מעתה.

חגית כרמל מפלצת הים

ממעמקי הזרמים השוטפים את הים
ליתן הוא יצר לשחק בו.

והמפלצת כמריונטה
עולה לאויר
כמו פרץ חם של גיזר.
היא ממלאת ראותיה
גולשת על מים
יוצרת בגופה עוד גל
ושבה לשחק בין זרמים.
ובמחזור החיים שבטבע
היא עולה ויורדת ושוחה ועולה.

ממעמקי הזרמים השוטפים
אלהים משחק במפלצת הים.

אלי פוקס מעמקים

במלה אחת "חסר"
בשתי מלים "חסר רע"
והגעגוע? כמו כאב שלא נרגע
הכי לבד שרק אפשר
ליתן
הכי עמק שרק ניתן

פשוט רציתי להיות שם בשבילך
עם עתיד, כמו של בועת אור
אני ליתן נסחף אל חוף
ואת תהו ובהו, וחשך על פני תהום

פשוט רציתי להיות שם בשבילך
בתהו ובהו, תהום וחשך על פני תבל
להיות איתך, להחזיק לך את היד
רק שלא תרגישי לרגע, שאת לבד

לא דברנו עוד על הליתן שבחדר
אך לא נזהרתי,
לא שמרתי על עצמי בכלל
כי הייתי עסוק בלשמר עליך כל הזמן
ותראי אותי, אך אני זרוק עכשיו

במלה אחת "שבור"
בשתי מלים "הלב שבור"
והגעגוע? במעמד צד אחד בלבד
הכי לבד שרק אפשר
ליתן
הכי עמק שרק ניתן

כמו יונה המנסה לברח, רחוק, רחוק
בלב הים, בסערה, בלי אף סימן לחוף
את מפרש מתוח, רוח למקומות רחוקים
ואני משקלת, יורד אתך עמק למעמקים

לא דברנו עוד על הליתן שבחדר
אך לא נזהרתי, לא שמרתי על עצמי בכלל
כי הייתי עסוק בלשמר עליך כל הזמן
ותראי אותי, אך אני זרוק עכשיו

מיקי הראל גור לווייתן (על משבר האקלים)

1.

לוֹוִיתָן בַּחֶכֶה הֶעֱלָה -
מָה יַעֲשׂוּ דְגֵי רֶקֶק?
בְּלַעֲדָיו כִּיצַד יִתְקִים הַיָּם?
וּבְלִי הַיָּם לֹא יִשְׂרַד עוֹלָם

2.

בַּחוּף שָׁמַם מְרַפֵּד שְׁבָרֵי קוֹנְכִיּוֹת
לְלֹא תְנוּעָה שָׁכַב לוֹוִיתָן
בֶּן אַרְבַּע הָיָה בְּמוֹתוֹ
בְּדָקוֹ וּמְצָאוֹ שֶׁנֶּגַח מְסַפִּינָה כְּבִדָּה
אֶל שֵׁפֶת הַיָּם נִסְחַף
כְּפִים סוֹפְקוֹת כֹּה חֶבֶל
יְכוֹל הָיָה לְהִגִּיעַ לְפָחוֹת לְמֵאָה
הָעוֹלָם לֹא עָמַד מְלַכֶּת
אִם כִּי יָדוּעַ
שֶׁלוֹוִיתָן הוּא נֶכֶס הַבְּרִיאָה
נֶקְאֵי שׁוֹלֵי יָם מְדַבּוּקוֹת צֶפֶת*
אֶלְפֵי עֲצִים לֹא יִשׂוּ לָהֶם
סִירוֹנִיּוֹת נוֹשָׂאוֹת יִדְיָהֵן בְּתַחֲנָה
שָׁרוֹת חָרֵשׁ תִּפְלָתָן
עֵינֵי יָם פְּקוּחוֹת

3. מחשבה

יִוְרְדַת לַיָּם לְרֵאוֹת כִּיצַד
לֹא מִשְׁתַּנִּים שֵׁם הַפָּנִים
בְּטוּחַ הָאָרֶץ, לְהֶאֱמִין
שֶׁגַם לִי זְמַן
עֲמַק מְמַצוּלָה

*צפת: מזונו של הלוייתן, פיטופלנקטון אורגניזמים מיקרוסקופיים, החיים בדבוקות בשולי ים.

לוייתן כפתרון למשבר האקלים. *פלנקטון, או צפת הוא מזונו של הלוייתן והוא שכבה (דבוקה) עבה של יצורי מים מיקרוסקופיים, סרטנים וביצי דגים. בכל מקום שבו חיים לווייתנים יש אוכלוסיות של פיטופלנקטון שתורמות לעולם כ-50% מהחמצן תוך כדי לכידת כ-37 מיליארד טון דת"פ בשנה וההערכה היא כי כמות זו היא כ-40% מהפליטות. בשנה אחת צובר לווייתן יותר פחמן מעץ ב-1000 שנים.

ציורישום: יונה הנביאה. דיו שחור, דיו צבעוני ואקריליק לבן על נייר אריזה חום 50X70 ס"מ

שִׁמְעֵתִי שְׁעֶקְרֵת סוֹף כָּל סוֹף צְפוּנָה
וְשִׁשְׁכֶרֶת דִּירָה בְּרוּמָא אוּ בְּרִלִין
אֲנִי זֹכֵר אִיךְ אֶמְרֵת שְׁאִין לְךָ אֲוִיר פֶּה
שֶׁלֹּא נֹעַדְתָּ לְחַיּוֹת בֵּין מְלַחְמָה לְבֵין חֲמָסִין

אֲנִי מְקוּהָ שֶׁהֶצְלַחְתָּ לְבָרַח מֵעַפּוּלָה
מֵהַמְשַׁחֲקִים מֵאַחֲוֵי הָאוּלָם בַּהֶפְסְקָה
שֶׁהֶעֱצַמְתָּ שְׁלֶךְ כֶּבֶר לֹא נִרְעָדוֹת בְּכָל נִדְרֵי
שְׁאֵלוֹהֵי הָעֵבְרִים כֶּבֶר לֹא נוֹשֵׁף בְּעַרְפֶּךָ

אוּלֵי לְמַדְתָּ לְדַבֵּר בְּגִרְמָנִית וּבְאַנְגְלִית
אוּלֵי בְּבִרְגֵהֵיין מְצַאֲתָ אֱלֹהִים אַחֲרִים
אוּלֵי רְקַדְתָּ כָּל הַלַּיְלָה וּמְשַׁכְתָּ בְּעַרְלָה
וּכְמַעַט נִרְאִיתָ אֲרִי לְחִפּוּז בְּשֵׁרוֹתַיִם

אֲנִי אַחֲזֵתִי בַתּוֹרָה בְּשָׁנִים חֲשׂוּפוֹת
וְצִפְרָנִי בְּאֲדָמְתָה שֶׁל טָרָה סִנְקָטָה, פְּלִסְטִין
אֶת הַזְרָגִים שְׁלִי מְצַצְתִּי נְמוּלִים וּמְזִיעִים
וְחִכִּיתִי מִתְנַשֵּׁם לְבוֹאוֹ שֶׁל יוֹם הַדִּין

וְאַתָּה כְּשֶׁתְּפִלֵּט שׁוֹב אֶל הָאָרֶץ הַלְחָה הַזֹּאת
מְשׁוּחַ שְׁמֵן מוֹר וּמִיץ מָרָה שֶׁל לוֹיֵתָן
מְמַלְמֵל בְּלַחֲשָׁה נִגּוֹן יִשָּׁן וְחִסִּידֵי
רַק אֲזַ תְּבִין שְׁמַעוּלָם כָּלֵל לֹא נִמְלָטָת מִכָּאן.

יונה: הו אלי, משלחי, מולידי, ממיתי -
מה משמים הוא ודאי עולמך הענוג,
מה מוריק הוא כדי להכעיס עד דמעות,
מה נשגבו שדותיו מחלקות היוגב,
מה צלולים אגמיו מימות ארציות.
שם תנין תהומות מלחך עשבי בר,
שם שיני לווייתן הן פנינים חלקות,
שם צוהל בהמות בקולו הערב
לנגינת מלאכי השרת הצחורים.
אין עוד פרי פתייני, אין עוד זד לגרש
וסערות רעמים נעלמו בלי היכר.
השמיים צחורים ואין עב במ עובר...

ועל כן תשלח בנך האומלל
לשחק לפניך כנער יואב,
לדדות אלי קרב ללא עוז ומגן,
להשיא דברי שווא ללא קול ולשון.
והנה עבדך מסוכך על אוזנו
מיתד אלוהים על מזוזת נבואות,
וחומק בחשאי אל הים המיטיב
אל הים ההגון, הספוח דמים,
שרווה מסופה ושבע ממשבר
ודגיגיו שוקקים בו בלי הרף כל עת,
שטווה עלילות מרביביו התסוסים
והליץ נחשוליו לשברי רסיסים.
מי אתה באלים אל מול ים עלילות
אל מול צי ערפל המצית שיגיונות?
מי אתה הצופה מחלון בת שאול
על פיזוז נביאים, חלומות ואורים?

מי אתה באלים אל מול ים רחב לב
המקיז דם תכול בעבור הרגשה,
בעבור מלחים הפוקדים את עורו
ולוגמים מידי רוח עוז נחושה?
אך אתה, הזקן, לא הותרת חירות
וערפת ראשו בקרדום הבריאה:
הן המים היו חופשיים על תהום
עד חרצת בם גבול לבקע כוחם.
ותשלח הכרובים לערער פני הים
לטלטל אוניות ברוחות נוכריות
ומעי אלפים נזעקו בחמה
על כי סער הטלת כפור הנוכלים,
כי נשאת פנים והטית גורל
ופקדת עוון האחד על ריבוא.
אי הצדק הזך מימי הר חורב
שחרטת באבן לבל יישכח?
וילדו בכורו של הים הכביר,
הוא הדג הגדול הרודה במצולות,
למלאך בכורים הוא נלקח ללא דין
ולקחת לשאול קיבתו הצרה.
על כל זאת לא אמחל, לא אפיס טינתי,
לא אסתיר דבר כפירה מחרון אף מורם.
לצווק לא אשעה גם עת שאול מהביל
את עיניי מכסה בחשכת גלימתו.
אם תרשיש אבודה - אז תהי זו תרשיש!
אם השמש אבדה - אז הנר לי חמה!
[מדליק את נרו]
לא תקפיא את דמי בשלגי האימה,
את חיי לא תקצור, את מותי לא תחיש.

אל האבדון בוורוד (מונולוג הסיום מהמחזה)

היי כחול גדול, מה שלומך היום?

כן, אני מבינה. גם אני ככה..

תגיד, קר לך? לי קר. כל כך.. קר. אתה מחייך. זה נחמד מצידך. כשאני מחייכת אני מרגישה את הלב מתקמט לי בתוך בית החזה. מכיר את התחושה? כאילו החיוך שלי מכאיב לו. ללב, אני מתכוונת. זה לא אותו חיוך שהיה לי פעם. מבין? כן טוב בטח שאתה מבין. אתה הרי מבין הכל. זה מה שכל כך נפלא בך כחול גדול שלי.

אז איפה הייתי? חשוך פה קצת וזה עושה לי לשכוח (מצחקקת)

אה כן, החיוך. אתה נראה כל כך שלו כחול שלי. והחיוך שלך מרגיש כל כך.. נינוח. אם ארצה, אוכל להישאר פה? לקצת. או לפחות עד שאמצא את עצמי שוב. זה לא יקח יותר מדי זמן אני מבטיחה. אל תדאג. בכל מקרה אני מבטיחה שאני לא מזיקה. לא אציק לך. אני חושבת שאפילו אצחיק אותך לעיתים קרובות ואשמח אותך קצת. אני יכולה לדגדג אותך כל פעם שתבקש! כולם תמיד אומרים לי שאני כזו טובה ואופטימית כל הזמן. אני באמת כזו. אני בכלל לא כזו. אני.. אני מטרייה עם חורים. מבין? הכל נשפך מתוכי. הלב הכואב שלי נוזל לי מתוך החורים של הבטן. זה לא כל כך נעים אתה מבין? פשוט פעם.. פעם.. חייכתי ושמחתי וכלום לא היה מפחיד באמת.. חוץ מהחושך. החושך תמיד הסתתר שם- מעבר לפינה. תמיד הגיע כשהלילה ירד ואבא ואמא היו סוגרים את הדלת אחרי נשיקת הלילה טוב. אבל היה אותם. את אבא ואמא, והיו ממתקים ובבוקר היתה שמש. וכבר לא היה מפחיד. והייתי שוכחת את הפחד, וגם הוא היה שוכח אותי. אבל מאז.. מאז... הפחד- החושך- הם כל הזמן מתהלכים לצדי. ואני מחייכת, אבל מסוכן שם בחוץ. פתאום עכשיו מסוכן שם בחוץ. ואני.. אני חושבת שאני בסך הכל בחורה, או אישה, או עלמה, או ילדה די טובה. מצחיקה ושובבה והרבה דברים די טובים מאוד סכה. אבל עכשיו מפחיד לי כבר תקופה, ולכן אשמח, אם לא אכפת לך, להישאר פה קצת איתך.

אתה מאוד נחמד. אתה יודע את זה? אני מרגישה.. שקטה פתאום.
אתה מקשיב מצוין. והחיוך הזה שלך. והמבט בעיניים. אני כבר לא רואה
הרבה מבטים כאילה סביב יותר, מבין?

בכל מקרה כחול גדול, אני לא יודעת עוד כמה זמן אני רוצה להישאר פה
בסביבה. אני באמת אוהבת את כולם, ויש לי המון תקווה ושמחה והלב
מתפוצץ מרעיונות ואפשרויות והרפתקאות ושיגעונות והישגים גדולים שאני
יודעת שאני ראויה להם מאוד מאוד. כי אני.. מאוד מאוד... אני. ואין עוד
אני כמוני פה בכדור.

ובכל זאת, אני לא בטוחה שארצה להישאר. פשוט כי.. פעם היה לי נעים.
ופתאום. לא כל כך. ובעצם... אני כבר לא בטוחה שמהו עוד באמת יקרה
לי. מבין? והייתי רוצה. כי בתוכי אהבה גדולה גדולה- כזו כמו שאני רואה
אצלך בעיניים עכשיו. אבל פשוט. כבר לא כל כך נעים לי. והחושך הזה.
הוא עוטף אותי. ואז לפעמים בלילה קשה לי לנשום. ולפעמים גם ביום.
ופעם זה לא היה ככה. פעם אמא הייתה מחבקת ובאלבומי התמונות
כולם מחייכים כל כך. וגם אני הקטנה- חיוך גדול. חיוך שעוד לא יודע מה
מחכה. אתה מבין אותי אני יודעת חבר שלי.

אני חושבת שאני אעצום עיניים עכשיו. רק לרגע. כל כך נעים פה איתך.
אני כל כך..

חפשו אותנו גם בפייסבוק:

/narutsa.magazine

שימו לב: הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.

בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,

לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת

ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.

**מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין
עיצוב גרפי: אלירן דיין**